

ACHTERGROND

De machinaties van magistraat Hans Westenberg

De Liegende Rechter

Uniek: rechter Hans Westenberg dagvaardt een advocaat die twijfelt aan zijn onpartijdigheid. En start zo onbedoeld zélf de affaire-Westenberg: Over belangenverstrengeling, omstreden telefoontjes, intimidatie en het miljoenenspel om de grond rond Schiphol.

Door Stan de Jong

Wat blijkt? Het zittingsverslag is door rechter Westenberg zelf opgesteld. En er staan belangrijke omissies in

Mr. Marianne Dumont: ‘Westenberg stond me zeer intimiderend te woord. Hij zou het mij moeilijk maken als advocaat te opereren. Hij schreeuwde en snauwde’

Westenberg zou dan drie petten dragen: hij heeft als kortgedingrechter (een negatief) vonnis gewezen, als rolrechter de (voor Chipshol zeer ongunstige) pleitdata vastgesteld, en wil nu ook nog eens als rechter de bodemprocedure voorzitten

Ondernemer Jan Poot mag dan 82 jaar zijn, aan scherpte heeft hij niets verloren. “Silvio Berlusconi zou in Nederland zijn vingers aflikken. In Italië moet hij rechters omkopen. Hier is dat niet eens nodig.” Met zijn bedrijf, gebiedontwikkelaar Chipshol, voert Poot een verbeterde strijd tegen het machtige staatsbedrijf Schiphol en ‘handlangers’ zoals de provincie Noord-Holland, de gemeente Haarlemmermeer en Luchtverkeersleiding Nederland. Onlangs werden drie rechters van de Haarlemse rechtbank, die zich moet uitspreken over de hoogte van een schadevergoeding door Schiphol aan Poot, plotsklaps van de zaak gehaald. “Te gek voor woorden”, meent Poot. “Deze rechters waren goed ingewerkt en doorzagen de spelletjes van onze tegenpartij en het wangedrag van Schiphol. Waarom moeten ze dan door niet-ingevoerde rechters worden vervangen? Stel je voor dat je in het bedrijfsleven zo ondoelmatig met je personeel omgaat!” In een aantal kranten plaatste Chipshol vorige week een

paginagrote advertentie met de prikkelende kop: Rechtbank Haarlem niet onafhankelijk.

Maar de onvrede van Chipshol met de rechterlijke macht gaat veel verder terug, tot begin jaren negentig. Er is met name één rechter wiens bloed Poot wel kan drinken. “De wijze waarop de Haagse rechter Hans Westenberg in onze zaak heeft geopereerd, was van een stuitende partijdigheid. Deze man liegt en bedriegt.”

Het is een loodzware beschuldiging en zeer on-Hollands. Vermoedelijk zou de ruzie met rechter Westenberg ook nooit naar buiten zijn gekomen als niet het boek *Topadvocatuur* van journalist Micha Kat was verschenen. In dit boek uit 2004 bieden advocaten een kijkje in de keuken van de civiele rechtspraak – de wereld van het grote geld. “Bij grote claims leert de ervaring dat Nederlandse rechters nerveus worden”, citeert Kat de advocaat Hugo Smit. “Er gaan opeens gekke dingen gebeuren, zoals rechters die uitvoerig met advocaten gaan bellen over de zaak. In de Chipshol-zaak is dat ook gebeurd met mr. Westenberg van de Haagse rechtbank.”

Met de Chipshol-zaak worden de tientallen procedures bedoeld die de familie Poot (vader Jan en zoon Peter) en hun toenmalige tegenstanders (ook wel bekend als de Van Andel-groep) over en weer tussen 1993 en 2000 voerden. De Poten kopen vanaf midden jaren tachtig grond op rond Schiphol. Hun droom: bedrijvenparken realiseren die zijn gebaseerd op de modernste technologie: Chipshol dus – een samentrekking van Schiphol en chips. Een gouden investering. De waarde van de grond vermeerderd in duizelingwekkend tempo en er worden nieuwe investeerders aangetrokken..

Maar daarmee komen ook de eerste conflicten. De Poten komen lijnrecht te staan tegenover een groep investeerders rond Harry van Andel, een financiële wonderdokter uit Wassenaar, onder intimi bekend als Harry Handel. Van Andel zou zich als een koekoeksjong in Chipshol hebben genesteld met als enige doel zo snel mogelijk te profiteren van de waardeverhoging van de grond, ofwel cashen. De Poten willen op hun beurt niets weten van verkoop, maar het gebied doorontwikkelen. Het leidt tot een complex juridisch steekspel waarbij honderden miljoenen op het spel staan en geen middel wordt geschuwd.

Hugo Smit is op dat moment werkzaam bij Schaap & Partners, Rotterdam. De in *corporate law* gepokt en gemazelde advocaat treedt op namens Poot (Chipshol Holding). In die hoedanigheid krijgt hij in 1994 te maken met de Haagse rechter Hans Westenberg. In *Topadvocatuur* blikt de advocaat terug op deze episode en laat zich dus ontvallen dat rechters zoals Westenberg ‘uitvoerig met advocaten gaan bellen over de zaak’. En dat is not done. Een rechter dient zich onafhankelijk op te stellen en zeker niet achter de schermen met procespartijen te spreken. Achter de schijnbaar onbetekenende zinnen in het boek gaat dan ook een knetterende lading schuil: hoe onpartijdig is rechter Westenberg? Zeker is dat Westenberg buitengewoon negatieve beslissingen over Chipshol heeft

geveld, waardoor de Poten naar eigen zeggen voor honderden miljoenen gulden zijn benadeeld.

Toch zou geen haan hebben gekraaid naar het in een beperkte oplage verspreide boek als niet Westenberg zelf in actie was gekomen. Hij begint een procedure wegens smaad tegen zowel auteur Kat als advocaat Smit. De rechter meent dat zijn goede naam en eer zijn aangetast. Hij zou nooit en te nimmer met advocaten in de Chipshol-zaak hebben getelefoneerd. Het is het begin van een unieke affaire, want het is niet eerder voorgekomen dat een rechter op persoonlijke titel een advocaat dagvaardt. De zaak-Westenberg is tevens een testcase voor de rechterlijke macht. Het zijn immers rechters die een oordeel moeten vellen over een collega. In de procedure wordt Westenberg ook nog eens (financieel) gesteund door de Raad voor de Rechtspraak, een overheidsorgaan dat toezicht houdt op de rechterlijke macht. Maar daarover later meer.

Wat is er nu precies gebeurd in 1994? Hoe zit het met het gewraakte telefoontje? Als advocaat Hugo Smit tien jaar later tegen zijn zin in de procedure van Westenberg wordt getrokken, komt hij met een zeer gedetailleerde en ontluisterende verklaring.

Begin december 1994 komt Smit terug van een welverdiende vakantie. Zijn praktijk is volledig in beslag genomen door de Chipshol-zaak. Voor de Haagse rechtbank zullen op 8 december de pleidooien plaatsvinden. Op de minuut is de spreektijd van partijen bepaald. Maar nog tijdens zijn vakantie is Smit ervan op de hoogte gesteld dat de tegenpartij (Van Andel) op de valreep en tegen de afspraak in nieuwe producties heeft ingebracht. De advocaat voelt zich overvallen en laat zijn secretaresse contact leggen met de griffie van de Haagse rechtbank met het verzoek om extra spreektijd. Dan wordt hij -het is dinsdag 6 december 1994- teruggebeld. Tot zijn verbazing hangt rechter Westenberg *himsel*faan de lijn.

Smit: “Hij begon heel vriendelijk. Hij zei dat hij het nuttig vond om over de zaak van gedachten te wisselen. Maar nadat ik mijn verzoek om extra spreektijd had herhaald, veranderde hij van toon. Hij zei dat hij het nut van een pleidooi eigenlijk helemaal niet inzag. Toen ik op die mededeling verbaasd reageerde, volgde er een waternal van woorden van de kant van Westenberg. Hij gaf te kennen dat de affaire commercieel moest worden opgelost. Het ging allemaal over cijfers. Het was eigenlijk helemaal geen zaak voor een rechter.”

“Ik heb toen tijdens dat telefoongesprek verbaasd gereageerd en gezegd: ‘Dit kan toch niet. We hadden toch afspraken over het pleidooi?’ Vervolgens begon Westenberg in te gaan op de merites van de zaak. Ik ging daarin mee. Op een gegeven moment zei Westenberg dat hij de argumenten van de andere advocaten heel plausibel vond en dat ik (Chipshol) naar zijn mening eigenlijk helemaal geen zaak had.”

Ook Smits secretaresse herinnert zich het voorval. “Het telefoongesprek tussen mr Smit en mr Westenberg heeft wel tien minuten geduurd. Ik hoorde op de

achtergrond de stem van Smit die steeds luider begon te praten. Dat ik dit nog zo goed weet, is omdat dit een hele belangrijke zaak was, we waren al weken bezig met pleitnota's en producties en daarom is het mij zo goed bijgebleven.”

“Ik herinner mij dat na afloop van het telefoongesprek Smit zijn kamer kwam uitstormen. Hij maakte een ongeruste en verbijsterde indruk. Hij vertelde mij dat Westenberg over de zaak met andere advocaten had gesproken, dat Westenberg wilde dat het pleidooi niet zou doorgaan en dat hij, Smit, geen goed gevoel had over het telefoongesprek.”

Na het gesprek informeert Smit meteen zijn cliënten, Jan en Peter Poot. Gezien de opstelling van Westenberg vreest men de komende rechtszitting. Er wordt overwogen de rechter te wraken. Dit houdt in dat een procespartij te kennen geeft te twijfelen aan de onpartijdigheid van een rechter en verzoekt hem te vervangen. Een aparte wrakingskamer -samengesteld uit drie andere rechters- moet op zo'n verzoek beslissen. Binnen de Nederlandse verhoudingen een paardenmiddel. En Hugo Smit zegt: *'No way.'* Volgens hem leidt zo'n verzoek er toe dat je wel de rechter wraakt, maar de onderliggende zaak verliest.

Als op 8 december de rechtszaak begint, blijken de voorgevoelens van Poot uit te komen. Diverse bronnen getuigen van de bruske en partijdige wijze waarop Westenberg de zitting leidt. “Nooit eerder heb ik zoiets onfatsoenlijks meegemaakt als tijdens de zitting van 8 december 1994 bij mr J.W. Westenberg te Den Haag”, schrijft bedrijfsjurist Cees Poot, een andere zoon, in een intern memo dat hij een dag na de zitting maakt. “De wijze waarop hij Hugo schoffeerde en vernederde kent zijn weerga niet.” Hij geeft een aantal voorbeelden. “Na het terechtwijzen van Hugo gniffelen naar de tegenpartij (...) Het permanent met de handen voor het gezicht zitten. (...) Het op een psychologische manier demotiveren van een advocaat door hem steeds opnieuw in de rede te vallen en zijn pleidooi af te kraken.”

Tevens zou Westenberg de spreektijd van Smit drastisch hebben bekort. Het gedrag van de magistraat leidt ertoe dat Jan en Peter Poot uit protest de rechtbank verlaten. Een bezoeker (een kleine aandeelhouder) is dermate onthutst dat hij een brief aan Westenberg, gedateerd op 12 december 1994, schrijft. De aandeelhouder schrijft ‘niet 100 procent overtuigd te zijn van uw objectiviteit’, ‘de wijze waarop u Smit attaqueerde vond ik eerlijk gezegd onder de maat.’

Na de desastreus verlopen zitting besluit Poot c.s. alsnog de voorzitter van de Haagse rechtbank, mr. Hans van Delden, te verzoeken om Westenberg van de zaak af te halen. Maar Van Delden ziet daartoe geen aanleiding, omdat volgens hem uit het zittingsverslag niet zou blijken dat er iets vreemds aan de hand is geweest. Maar wat blijkt? Het zittingsverslag is door rechter Westenberg zélf opgesteld. En er staan belangrijke omissies in. Zo wordt geen gewag gemaakt van het toch zeer opmerkelijke feit dat een van de partijen uit protest de zaal verliet.

Wat heeft Westenberg tegen deze gedetailleerde verklaringen van Smit, diens secretaresse en de Poten in te brengen? De rechter meent dat hij volkomen objectief is geweest. Volgens 'een aantekening in zijn agenda' was hij ten tijde van het omstreden telefoongesprek in Zutphen en telefonisch onbereikbaar. Anders gezegd: Smit en zijn secretaresse zijn jokkebrokken. Westenberg houdt in eerste instantie vast aan het standpunt zoals verwoord in zijn dagvaarding, namelijk dat hij 'nimmer met advocaten heeft gebeld' in de Chipshol-procedures. 'Eventueel telefonisch contact zijdens de griffie van de rechtbank betrof overleg aangaande verhinderdata.'

Maar Westenberg spreekt niet de waarheid. Dat blijkt als een andere advocaat wordt gehoord. Het gaat om Ronald Gerritsen, de opvolger van Hugo Smit, die eveneens zegt een telefoongesprek met Westenberg te hebben gevoerd. We bevinden ons dan in februari 1997. De Poten zijn nog steeds verwickeld in hun strijd met Van Andel. In mei 1996 heeft de groep-Van Andel zelfs een belangrijke overwinning behaald. Het betreft een hoogst omstreden uitspraak in een kort geding dat werd gewezen door, jawel, de vice-president van de Haagse rechtbank, Hans Westenberg. Het vonnis (dat vernietigd zal worden in hoger beroep) stelt de groep Van Andel op alle punten in het gelijk, legt de directie van Chipshol een spreekverbod op en bepaalt dat de Poten wordt verboden hun recht te zoeken bij de Amsterdamse Ondernemingskamer. Op straffe van dwangsommen van tientallen miljoenen gulden.

Uiteraard wordt door Chipshol Holding hoger beroep tegen het kort gedingvonnis ingesteld. Tevens loopt er dan al een bodemprocedure bij de Haagse rechtbank. Begin 1997 worden voor deze procedure de spelregels, zoals de pleitdata, vastgesteld. Dit gebeurt op zogenaamde rolzittingen. Maar dan ondergaat advocaat Gerritsen een soortgelijke ervaring als zijn voorganger Smit. Ook hij is op vakantie als hij wordt overvallen door een tactische zet van de tegenpartij. De groep-Van Andel blijkt plotseling af te zien van repliek (zeg maar: weerwoord) waardoor Chipshol veel eerder dan verwacht pleidooi moet houden. Jan Poot, die er graag bij wil zijn, is zelfs nog op wereldreis. De rolrechter die een en ander heeft toegestaan, is... mr. Westenberg.

Gerritsen belt naar de griffie van de Haagse rechtbank om opheldering. Westenberg staat hem persoonlijk te woord. Volgens de rechter heeft hij keurig de nieuwe zittingsdata overlegd met het kantoor van Gerritsen, maar daar is de raadsman (ook bij navraag) niets van gebleken. Pas echt *flabbergasted* is Gerritsen als hij verneemt dat Westenberg van plan is zelf de bodemzaak voor te zitten.

Westenberg zou dan dus drie petten dragen: hij heeft als kortgedingrechter (een negatief) vonnis gewezen, als rolrechter de (voor Chipshol zeer ongunstige) pleitdata vastgesteld, en wil nu ook nog eens als rechter de bodemprocedure voorzitten. Voor Gerritsen is daarmee de maat vol. Hij vraagt zich af of de rechter wel 'voldoende afstand houdt van de partijen' en wraakt Westenberg.

Ditmaal met succes, hoewel Westenberg aanvankelijk niet van zins is zich terug te trekken, vertelt Gerritsen.

Aanvankelijk ontkent Westenberg ook het telefoongesprek met Gerritsen te hebben gevoerd. Later zwakt hij dit af door te zeggen dat hij slechts over de samenstelling van de rechtbank heeft gesproken. Tja. Westenberg kan op dat moment moeilijk anders meer dan terugkrabbelen, aangezien er ingezonden brieven opduiken in NRC Handelsblad. In deze brieven uit 1997 heeft de persrechter van de Haagse rechtbank, mr. E.J. Numann, bezwaar aangetekend tegen een artikel in NRC waarin staat dat Westenberg zich uit de Chipsholzaak terugtrok nadat hij was gewraakt. Volgens Numann (die inmiddels lid is van de Hoge Raad) zou Westenberg op éigen initiatief zijn teruggetreden. De brieven zijn, zo zal later blijken, gedicteerd door Westenberg.

In de Numann-brieven, die als bewijsstuk in de smaadzaak een belangrijke rol spelen, valt zwart-op-wit te lezen: “Mr. Westenberg houdt staande dat hij de raadsman van de heer Poot, toen hij hem *telefonisch* op de hoogte stelde van de samenstelling van de kamer die op de pleidooien zou zitten, te kennen heeft gegeven dat hij zich aan de zaak zou onttrekken indien aan de zijde van Poot bezwaren mochten bestaan tegen zijn optreden als voorzittend rechter.” Waarmee vaststaat dat Westenberg tenminste één keer met een advocaat in de Chipshol-zaak heeft getelefoneerd.

En dan duikt er een derde advocaat op die nog een appeltje met Westenberg heeft te schillen. Na een artikel over de zaak-Westenberg in Quote meldt zich spontaan mr. Marianne Dumont. Zij heeft niets met de Chipshol-zaak te maken, maar zegt wel een telefoongesprek met Westenberg te hebben gevoerd. Het gaat om een faillissementskwesitie in 1996 waarin haar cliënt meende dat Westenberg niet onpartijdig was, waarna zij hem schriftelijk verzocht zich uit de zaak terug te trekken. Tot grote woede van Westenberg die een wraking kennelijk een smet op zijn blazoën vindt.

Uit de verklaring van Dumont: “Toen ik op kantoor kwam, waren de secretaresses nerveus want een rechter had al tien keer gebeld en moest mij perse spreken. De rechter was heel dwingend geweest. Ik heb toen met Westenberg gebeld en werd zeer intimiderend te woord gestaan. Hij zou over mij gaan klagen bij de Orde van Advocaten als ik de wraking niet zou intrekken en zou er verder wel voor zorgen dat het mij moeilijk gemaakt zou worden om als advocaat te opereren. Westenberg schreeuwde en snauwde en ik heb teruggesnuwd (...) dat ik mij door niets en niemand laat intimideren en dat ik, als ik goede gronden heb om een rechter te wraken in het belang van mijn cliënt, dat zal doen.”

Overbodig te zeggen dat het uitoefenen van druk op een advocaat die gewoon haar werk probeert te doen, volkomen ongepast is. Maar Westenberg ontkent ook het bestaan van dit derde telefoongesprek.

Onder advocaten is het opvliegende karakter van Hans Westenberg een publiek geheim. De op 19 augustus 1945 in Rotterdam geboren rechter staat bekend als een intelligent man en een onorthodox jurist. Zo baarde hij ooit opzien door het Afrikaanse land Zaïre failliet te verklaren. Maar tevens is hij berucht om zijn arrogantie; Westenberg duldt geen tegenspraak. Een advocaat die veel te maken heeft gehad met de vice-voorzitter van de Haagse rechtbank: “De opstelling van Westenberg was: ik ben God, u bent niets.”

Met het aanspannen van de smaadzaak heeft Westenberg een doos van Pandora geopend: er dienen zich nu meer advocaten aan die klagen over zijn partijdige optreden (zie kader). Ondertussen is de procedure tegen journalist Micha Kat in zijn nadeel beslecht. Maar de zaak tegen Smit loopt nog. Op 16 februari 2007 zal Westenberg in de gelegenheid worden gesteld nieuwe getuigen te horen.

Hoe lang kan Westenberg zijn queeste volhouden? Nou, l ng. In tegenstelling tot gewone burgers hoeft de rechter niet op een paar centen te kijken. Zijn advocatenkosten (reeds geschat op enkele tonnen) worden betaald door de Raad voor de Rechtspraak. Dit overheidsorgaan ziet toe op de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht en is ook betrokken bij de bedrijfsvoering en financiering van gerechten. De Raad voor de Rechtspraak blijkt zelf het initiatief voor de procedure van Westenberg te hebben genomen. Een bizarre situatie die al aanleiding heeft gegeven tot Kamervragen door de SP. Want zo komt er een wel zeer zware last te liggen op de schouders van de Rotterdamse rechters die over de smaadzaak moeten oordelen. Zeker als men bedenkt dat Westenberg ‘vliegende keep’ is bij gerechten in heel Nederland om daar achterstanden weg te werken.

Pikant detail: de voorzitter van de Raad voor de Rechtspraak is Hans van Delden, de voormalige president van de Haagse rechtbank, die ooit weigerde zijn collega Westenberg van de Chipsholzaak te halen. Is er een machtig circuit rond Westenberg dat hem tracht te beschermen?

Laten we eens samenvatten. Drie advocaten (en een secretaresse) vertellen gedetailleerd en vol overtuiging over soms zeer intimiderende telefoongesprekken die rechter Westenberg heeft gevoerd. Er is veel ondersteunend bewijsmateriaal. Daartegenover staat de simpele ontkenning van Westenberg. Alle betrokkenen hebben hun verklaringen onder ede afgelegd. Dat kan maar  en ding betekenen: ofwel drie advocaten en een secretaresse plegen meened, ofwel Westenberg liegt en pleegt meened. Gezien het feit dat de rechter al eerder creatief met de waarheid is omgegaan, spreken de feiten zacht gezegd niet in zijn voordeel.

Journalist Micha Kat windt er geen doekjes om. “Mr. Westenberg zal de geschiedenis ingaan als de bellende rechter. Of wellicht nog toepasselijker: als de liegende rechter. En als de rechter die in 1987 Zaïre failliet verklaarde en nu nog verder een karikatuur van zichzelf maakt met het windmolengevecht tegen mr. Smit. Mr. Westenberg kan zichzelf beter benoemen tot curator van Zaïre en

zich terugtrekken uit de rechterlijke macht, die hij alleen maar in opspraak brengt.”

Rest de vraag: waarom opereerde Westenberg zo vreemd in de Chipsholzaak? Volgens Chipshol-oprichter Jan Poot kan er slechts een verklaring zijn voor de reeks ‘negatieve en partijdige acties’ van de kant van Westenberg. “Belangenverstrengeling”, aldus Poot. De rechter zou al sinds de jaren tachtig goede banden onderhouden met Harry van Andel, Chiphols toenmalige opponent. Zo woonden beiden aan de Dunne Bierkade in Den Haag en maakten gebruik van dezelfde notaris. Maar in een reactie laat Westenberg weten dat dit louter toeval is en dat hij ‘Van Andel niet buiten de rechtszaal kent’. Hard bewijs is er dus niet. Wel is het een feit dat Westenberg een opvallend groot aantal nevenfuncties bekleedt, en ook zakelijk actief is. Dat er nu openlijk wordt getwijfeld aan zijn onafhankelijkheid heeft hij dan ook vooral aan zichzelf te danken.

In kader 1:

Meer machinaties?

‘Als u nog één keer uw mond opendoet... !’

De Chipsholzaak is niet de enige zaak waarbij Westenberg in opspraak is geraakt. “Een zeer partijdig en ontoelaatbaar optreden.” Zo omschrijft advocaat Lourens ten Have het gedrag van Westenberg in een civiele zaak in 1998. Het betreft een procedure die Bram Bom, voorzitter van de stichting Nederland-Amerika, jaren eerder aanspande tegen journalist Rien Robijns die in 1987 onware en smadelijke artikelen over Bom zou hebben geschreven.

Tijdens een getuigenverhoor onder leiding van rechter-commissaris Westenberg constateert de advocaat van Bom, Ten Have, dat de tegenpartij vanaf de publieke tribune herhaaldelijk wordt gesouffleerd. “Bezwaren mijnerzijds tegen die gang van zaken deed Westenberg in woede uitbarsten. Mij werd het zwijgen opgelegd, mr. Westenberg greep niet in en het souffleren ging onverminderd voort”, vertelt Ten Have. “Na een herhaald bezwaar sloeg Westenberg met de volle vuist op tafel en zei: ‘Ik bepaal hier wie er mag spreken, wie zijn mond moet houden en wie de zaal moet verlaten. Als u nog eenmaal uw mond opendoet, moet u de zaal verlaten.’” In een reactie zegt Westenberg dat hij zich het fluisteren kan herinneren, maar daar zelf een eind aan had gemaakt. “Er zijn geen onjuiste verklaringen op papier gekomen.”

Ten Have had ‘sterk de indruk dat de heer Westenberg een vooringenomen standpunt over de kwestie huldigde’. Bom denkt wel te weten hoe dat kwam. Volgens hem zou journalist Robijns zowel privé als zakelijk contacten hebben gehad met rechter Westenberg. “Dat heb ik

destijds uit betrouwbare bron vernomen.” Westenberg laat weten dat dit ‘onjuist’ is. Bom tekende protest aan bij de voorzitter van de Haagse rechtbank, maar na overleg met Westenberg concludeerde die dat van belangenverstremgeling geen sprake was. Saillant is dat Bom ook heeft geprobeerd financiering voor zijn proces te krijgen bij Sirius, een private organisatie die processen financiert op no cure no pay-basis. Maar op zijn brieven kreeg hij niet eens antwoord. “Ik vond dat destijds vreemd.” Inmiddels heeft Bom er wel een verklaring voor: Westenberg blijkt lid te zijn van de raad van advies van Sirius. “Deze man is schadelijk voor het imago van de rechterlijke macht”, aldus Ten Have.

[kader 2]

Zakenman Westenberg

Hans Westenberg bekleedt of bekleedde een groot aantal nevenfuncties in het bedrijfsleven. Daarnaast heeft hij een eigen (PR- en advies-)onderneming die op naam staat van zijn vrouw. In zijn algemeenheid wordt het hebben van (zakelijke) nevenfuncties voor een rechter niet verstandig geacht, aangezien hij de schijn van partijdigheid moet vermijden.

De belangrijkste nevenfuncties:

*Joanne Beheer en Exploitatie mij. Een in 2006 opgeheven BV die doet in onroerend goed. Westenberg was van 1977 tot 2001 commissaris.

*Property Investments Management Corporation (Pimco). Naast onroerend goed verzorgt de BV cursussen in de medische sector. Vanaf 1983 commissaris. In 2000 wordt de BV opgeheven.

*Engineering Technology Consultants (ETC) in Gouda. Verkoop, ontwikkeling, ondersteuning en opleiding in technische softwarepakketten. Van '92 tot de opheffing in '98 commissaris.

*Holland Engineering Consultants (Nieuwegein). Bemiddeling en dienstverlening op gebied van technische automatisering. Sinds 1990 is Westenberg commissaris.

*Antacc Management BV/Antacc Communicatie. Personeelsmanagement, juridische adviezen, public relations en onroerend goed. Staat ingeschreven op naam van zijn echtgenote; Westenberg zelf is gevolmachtigd.

*Sirius Procesfinanciering. Een onderneming die proceskosten financiert op no cure no pay-basis. Als de zaak wordt gewonnen, ontvangt Sirius 20 tot 40 procent van de claim. Westenberg is lid van de raad van advies. Het is zonder twijfel zijn meest gevoelige nevenfunctie. Maar Westenberg laat weten dat Sirius geen bemoeienis heeft gehad met zaken waar hij ‘als vonnis wijzend rechter’ bij betrokken was. Zijn advieswerk zou hij ‘jaren geleden feitelijk hebben gestaakt’.

